

De lokale revyer i Grenaa Haandværkerforening i slutningen af forrige århundrede

*En skildring fra det gamle Grenaa
af Carl Svenstrup*

GRENAA
Grenaa Folketidendes Bogtrykkeri
1935

De lokale revyer
i Grenaa Haandværkerforening
i slutningen af forrige
århundrede

Som det vist nok i over et århundrede har været skik i det ganske land at spille delittantkomedie, således også her i Grenaa. De skiftende selskabelige foreninger har dyrket kunsten til lige stor glæde for de agerende og for tilskuerne.

Og netop den omstændighed, at det var mennesker, som man kendte fra det daglige liv, der for en gangs skyld optrådte på de skrå brædder, gav det hele en egen charme, som det giver det den dag i dag, og fik tilskuerne til at bære over med uundgåelige mangler i teknik og optræden.

At omtale dilettantkomedierne her i byen som helhed, eller blot som de formede sig i den ældre tid, eller at nævne de stykker, som spilles, og del optrædende personer ligger ganske uden for nærværende artikels rammer.

Her skal kun fortælles om de lokale revyer og de lokale viser samt anføres en del af dem.

Og når det kan siges, at dilettantkomedierne altid har haft et stort og taknemmeligt publikum, så gælder dette da i mindst lige så høj grad de lokale revyer, hvor man så dejligt får lejlighed til at kigge ind ad »vores egne vinduer« og til at høre naboernes og genboernes små pudsigheder blive fremdraget på humoristisk vis.

De første lokale viser, som blev sunget her i Grenaa, går vist nok tilbage til midten af 80'erne. Og de fremkom under den form, at de var lagt i munden på en figur, som kaldtes »Syl«. Han var udklædt som en vandrende skomagersvend med randsel på ryggen, laset i tøjet og med en forsvarlig knortekæp i hånden, en zünftig svend, der ikke var fri for at have »lugtet lidt til flasken«.

Figuren stammede fra et skuespil, der var meget yndet i vore bedste-forældres tid og hed »Lumpaavagabundus« eller »Mødet paa Lande-

vejen«. Der optræder, som navnet røber, nogle »vagabonderende Stodere«, tre i tallet, nemlig Syl, der er en rejsende skomagervend, Nål dito skræddersvend og Høvl, der var snedkervend. De laver en del muntre løjer og fremsætter en del mere og mindre alvorlige betragtninger.

Sylskikkelsen vandt stor yndest her i Grenaa. I en lang årrække optrådte han ved Haandværkerforeningens fastelavnsfester. Og stedlige forfattere skrev lokale viser som Syl foredrog for et taknemmeligt lyttende publikum.

Efter hvad jeg har kunnet få oplyst, var afdøde brandinspektør Ferdinand Rasmusen den første Sylfremstiller her i Grenaa. Det har været omkring ved 1885.

Senere optrådte købmand Henrik Qvist og boghandler Fausbøll begge disse dog kun nogle få gange.

Omkring ved 1890 kom fremstillingen hænderne på malermester Chr. Zebitz. Han var barnefødt i Grenaa og havde dengang forretning her. Han flyttede senere bort og bor nu i Odense. Med Zebitz havde man truffet den rette mand til den rolle. Hans lille, runde fyldige skikkelse, morsomme facon og minespil og komiske betoning vakte altid stor jubel. Og som tekstforfatter - og samtidig som instruktør og registrator - var Fausbøll et virkeligt talent og vist nok så ubetinget den der fremfor nogen anden her i byen har formået at forme en lang række virkelig vittige lokale viser og tilmed komponere en tålelig, lille ramme omkring flere af dem.

Ib Chr. Valeur Faushøll var født på Nøragergaard ved Hobro 3. januar 1857. Efter at have lært boghandelen i Vejle og haft forskellige medhjælperpladser var han fra 1. september 1882 bestyrer af enkefru Lunds Boghandel i Grenaa. Da fru Lund døde i 1898, overtog han

Malermester Chr. Zebitz.

Boghandler Fausbøll.

selv boghandelen og flyttede den snart efter op på Storegade. Det er nuværende boghandler Hellemann Nielsens forretning. Fausbøll var pebersvend, indtil han på sine gamle dage, efter at han var bleven selvstændig boghandler, giftede sig med sin kusine, fru Anna Bruun. De døde begge få år efter.

Fausbøll var egentlig personlig af et lidt vanskeligt temperament. Han var bidsk og satirisk og havde en skarp tunge. Vist nok stod det noget i forbindelse med, at han havde et lidt skrøbeligt helbred. Men han havde altså noget af det Gustav Wied'ske glimt i øjet over for sine bysbørns pudsigheder og skavanker. Og han forstod at forme sine vers på en så fiks måde, at de tåler at læses, selv uden det mægtige plus, som foredrag og musik er. Det er - som bekendt - mere, end man kan sige om mange af nutidens revyviser, selv om de er skrevet af større ånder end Faushøll.

»Syls lokale Betragtninger« opførtes altså som regel fastelavns mandag aften i Haandværkerforeningen. Og da Fausbøll mærkede, at han havde talant på det område, og at viserne gjorde lykke, begyndte han omkring 1893 foruden Sylvisen at skrive små lokale revyer med flere personer og en lille, ofte ganske tynd ramme til sammenknytning af viserne.

I 1893 havde Haandværkerforeningen fået 2 nye, unge »Balinspektører« ved siden af den noget ældre skomager Kaiser. Det var førnævnte Maler Zebitz og bogbinder Carl Jacobsen. Og de blev i 90'erne de faste personer i de lokale revyer. De havde begge gode sangstemmer og udfyldte hinanden godt. I damerollen optrådte frk. Alexandra Jensen, mangeårig husbestyrerinde hos redaktør Færch, senere gift med afdøde lods Andersen ved havnen. Omkring dem var der så forskellige skiftende kræfter som blikkenslager Mortensen, den unge drejer Jørgensen o.fl.

Fausbøll indstuderede altid selv hele forestillingen og alle viserne med de agerende. Teaterscenen var i begyndelsen »Skandinaviens«, senere da Haandværkerforningen flyttede til »Dagmar«, blev det den lille scene der. Den var ikke tilstrækkelig stor, når der var flere personer, og Fausbøll sagde, at med disse dårlige pladsforhold ville han ikke mere skrive revyer. Musikdirektør Petersen var en fortræffelig reprimand og ledsager til sangene.

Et af årene havde Syl ikke fået sin vise lært så godt som ønskeligt, og suffløren måtte hjælpe vel kraftigt med. Næste år stod der på programmet:

»NB. I Aar har Syl faaet lært Versene«.

Her skal nu anføres en del af de lokale viser, som var lagt i munden på de forskellige personer, men navnlig på Zebitz, som var forfatterens kælebarn. Desuden vedføjes nogle orienterende bemærkninger for hvem der ikke husker begivenhederne. Rammen uden om, der som sagt var ganske tynd, har ingen betydning.

I april 1893 havde Meiniches enke, hvis mand i mange år havde besøgt byens natrenovation i privat entreprise, søgt byrådet om eneret herpå, men fået afslag. Byrådet ønskede nemlig at få natrenovationen til at overgå til kommunens besørgelse. Og 28. juni 1893 stadfæstede Justitsministeriet et regulativ desangående. Straks efter blev der antaget en lokal »Entreprenør« til foretagendet.

Næste år optrådte i revyen en sådan lokal »Bestillingsmand« med lygte i hånden og øvrigt tilhørende udstyr. Vittigheden i hans vise bestod navnlig deri, at det kriminelle ord i slutningen af fjerde linie ikke blev sunget direkte, men kun gennem rimet meldte sig af sig selv for tilhørerne.

Den kommunale »Embedsmand«.

Mel: Den første Skaal jeg giver Ægtestanden -

Hvad jeg er, De ønsker at er fare.
Naa, lad gaa, jeg skal Dem det forklare;
straks jeg viste mig, jeg troede, at man
kunde se, at jeg var Grenaa
tra la la la la la la
nye højt betroede Embedsmand.

Aner De, hvor højt i Rangen jeg er?
Jeg rangerer med en Skorstensfejer,
dog mens han og hans ved Brød er glade,
kører jeg omkring med Choko-
la da da da da da da
chokoladebrune Heste for.

Jeg besøger Præst, Borgmester, Kruse,
kort sagt alle Byens bedre Huse,
Lægerne Recepter gi'r paa Piller,
ene jeg kan se, hvad Folk be-
tra la la la la la la
behøver - Olie eller Opium.

Ad Kontrol kan min Forretning blæse,
hvem vil stikke vel i den sin Næse.
Folk mig undertiden for at spotte
finder paa at kalde Kammer

tra la la la la la la
Kammerherre, da jeg Nøgler bær’.

Naar om Nalten efter 12 De hører
Vogn paa Gaden, er det mig, der kører.
Folk de siger, de kom slemt i Sværten,
naar af min Befordring de fik
tra la la Ja la la la
blot det allermindste Glimt at se.

Fra gammel tid havde det jo været skik, at det jævne publikum i Grenaa lavede nytårsløjer på gaderne. Men et år havde ogsaa »den finere Portion« deltaget flittigt deri, og der vankede adskillige mulkter.

Stor opsigt vakte det, at nogle personer endogså havde slæbt et stort skilt, som manufakturhandler Lindberg havde stående i ude ved Enslevbakken, ind til Byen. Ved næste fastelavn lød en vise således:

Nytaarsløjerne.

Fra Arilds Tid vi har haft Skik den sidste Nat i Aaret,
at paa Gaderne vi slog Gækken løs.

Pistoler at vi fyrede, men ingen dog vi saared’,
vi kun varmede Vægterne, som frøs.

! : Og Lindbergs Skilt vi hented’ hjem, for det var jo en Skam,
om en Tyveknægt var stukket af med ham. :!

I gamle Dage var det kun de fattige alene,
men nu gaar de rige ogsaa med.

Man siger dog, at der er ogsaa Skumlere, som mene,

Bogbinder Carl Jacobsen.

at det ej paaæ kan til Lejlighed og Sted.
! : Men det er Politiets Fejl, thi de forstod ej, at
vi blot ønsked’ dem en god, rolig Nat :!

De rige kan betale Mulkt, det kan vi andre ikke,
Mulkten er jo særlig høj i Aar.
Men jeg har hørt for ganske vist, at det skal deri ligge,
at den i omvendt Forhold til Svineprisen staar.
! : Og da nu netop Svinene er faldne svært i Aar,
Mulkten for Balancens Skyld straks i Vejret gaar. :!

Men de, som Mulkter faar, som de slet ikke kan betale,
de skal puttes i det sorte Hul
Og Bøden konverteres kan til Ris paa deres Hale,
saa den bliver øm og sort som Kul.
! : Men Damerne - bevares vel, man Hensyn ta’r til dem,
naar de skal ha’ Ris, maa Fru Koppel frem. :!

Denne vise fik forresten et tragikomisk efterspil. Arretforvarer P. Koppel, der var mangeårigt bestyrelsesmedlem og kasserer i Grenaa Haandværkerforening, var selvfølgelig tilstede, ved fastelavnsfesten, da visen blev sunget. Han morede sig over den ligesom alle de andre tilhørere, idet selvfølgelig alle vidste, at de to sidste linier var fri fantasi, og indsat som en vittighed.

Men senere blev han vred over disse linjer og forlangte at de skulle stryges, da revyen den påfølgende søndag skulle gentages for medlemmerne med familier. Da dette ikke skete, udmeldte Koppel sig straks af Haandværkerforeningen og nedlagde altså dermed sit hverv som

kasserer.

En årrække efter, da sagen var glemt, og da kassererposten efter Bloch's død atter blev ledig, indmeldte Koppel sig igen, søgte og fik atter sin gamle post.

En vise om Gerrild Kro fremkom i fastelavnsrevyen 1896 eller »Mødet i Benzøn Skov«.

Den gjorde stor lykke og havde sin oprindelse i, at borgmester Rothe, kort efter at han var udnævnt til herredsfoged og politimester her, mulkterede kroejer Bjørn i Gerrild for overtrædelse af forordningen ang. krohold. I et af versene forekom vendingen om, at »vi ældre vil dog mindes, vi engang har haft en Bjørn«, hvis morsomhed jo forhøjedes ved tvetydigheden i ordet »Bjørn«, da kroejeren altså netop selv hed sådan.

Ellers er at bemærke, at Holger Drachmann og forfatteren Carl Møller den foregående sommer havde boet i sommerkursat på kroen - at godsforvalteren havde forbudt færdsel i skoven uden forud indhentet tilladelse, fordi publikum dengang som desværre tildels endnu, manglede den rette skovkultur, samt - at hønsene vranglede i krohaven og undertiden gjorde besøg på bordene.

Visen om Gerrild Kro lød:

Gerrild Kro

Til Gerrild Kro vi køre
saa tit i Regn og Pløre;
den Kro paa Mode er
blandt Kunstnere især.
Man faar lidt varmt i Maven,
hos Hønnene i Haven,

gaar Tur i Benzøn Skov,
naar man har bedt om Lov.

Hov:

! : Gerrild Kro, du huser kun Noblesser.
Husk Carl Møller, Drachmann og Niecer.
Gerrild Kro, du bil', vist snart berømt,
kun Skade, at man si'r, du alt til Undergang er dømt. : !

Man paastaar, at din Handel
er ikke lovlig Vandel,
men selv i saa Fald maa
du snart ba' Hævd derpaa.
Før laa du glemt af Loven
saa lunt i Læ bag Skoven
og vinked' frank og fri,
ak, nu er det forbi,

thi :

! : Gerrild Kro, skønt svært jeg holder a' dig,
Gerrild Kro, gid Rothe vilde ta' dig.
Gerrild Kro, paa lovløs Grund du staar!
halvtreds i Mulkt, pas paa, at snart ej
hundrede du faar. : !

Hvor ofte har vi ikke
søgt Ly og Mad og Drikke
derinde i din Sal,
saa muggen og saa sval,
thi Toner let bevinget

i Dansen Tøsen svinget,
kort sagt, holdt Skovtur, naar
mod Raden Regnen slaar.

Gaar

! : Gerrild Kro af Minde hos de unge,
Gerrild Kro, din Pris vi ældre sjunge,
Gerrild Kro, naar du bli'r glemmt af Børn,
vi ældre vil dog mindes, vi engang har haft en Bjøm. :|

Lad os af Sted da drage
i Kroen Vinen smage
med Bjørneskinker, jo,
og Langkaal til, min Tro. (vendt mod Publikum):
Men se, hvem er de mange,
jeg bliver ganske bange,
for tænk, om de har hørt
den Tale, vi har ført.

Rørt,

! : Det er sandt, fra Autor skal jeg bede,
var vi grove, bliv ej derfor vrede,
I forstaar, det hele var kun Spøg.
Hva'be'har', jeg syn's bestemt, at der
var en, der sa', du løj. :|

I 1895 opskræmtes Grenaa by, efter en omtrent 50-årig »Fredsperiode« at en meget betydelig brand. Det var Lorentzens Savskæreri på Nytorv, som 9. oktober om morgenen kl. 8 i løbet af en times tid fuldstændig fortæredes af ilden. Branden var opstået paa loftet, vist nok i nogle

spåner, og stammede rimeligvis fra skorstenen.

Gnisterne fløj over Bertelsens have over til et skur i købmand Kruses gård og antændte dette, men brandvæsenet slukkede hurtigt ilden der. Vendingen i et af versene om, at de mange redningsmænd i deres virkestrang kun havde ladet een bestemt af potterne blive stående i det brændende hus, refferede sig til de virkelige forhold.

Her er nogle af versene:

Savskæreriets Brand.

Mel.: Nu skal du faa din varme Mad.

Det var en rædsom Ildebrand,
der hæged' os i fjor,
og alt vort meget gode Vand
det nytted' ikke Spor.
Man Savspaan ikke regned',
for Ilden dog man blegned',
da den mod Himlen tegned'
sit røde Flammeskær.
Det var Lorentzen Saveri,
der led en Smule Havari,
det faldt som Tønden i Staver,
thi det brændte Rub og Stub.

Og Sprøjterne de mødte snart,
de boede tæt derved,
og en at dem blev i en Fart
til Kruse skikket ned.
Hans østre Ende brændte,

men da saa Sprøjten sendte
sin Straale med den, endte
den Brand for tidligt, thi:
Skuret var daarligt konserver'r,
temmelig godt dog assurer't,
Kruse af Harme var nær kreper't,
da han hørte, det ej var brændt.

Og tænk, Lorentzens Stuehus
blev grusomt ødelagt,
det nær var sunket helt i Grus,
skønt ej ved Ildens Magt.
De brave Redningssvende
af frygt for, det sku' brænde,
satt' alt paa anden Ende
og smed det i Haven ud.
Der var et gammelt Stueur,
Kakkelovn og et Komfur,
Gryder og Potter, dog en bestemt
deraf man havde glemt.

Vort Brandkorps gjorde støt sin Pligt,
ej Sprøjten bort blev sendt,
før alt, hvad der var brændeligt,
til Grunden ned var brændt.
Et lille Uheld hændte,
en Sprøjteslange brændte,
dog Sprøjten ej den tændte,

saa den har vi i Behold.
Og skal det ske en anden Gang,
at der skal bla' for Sprøjten Trang,
da skal under vild Begejstringssang
den af en Straale lang.

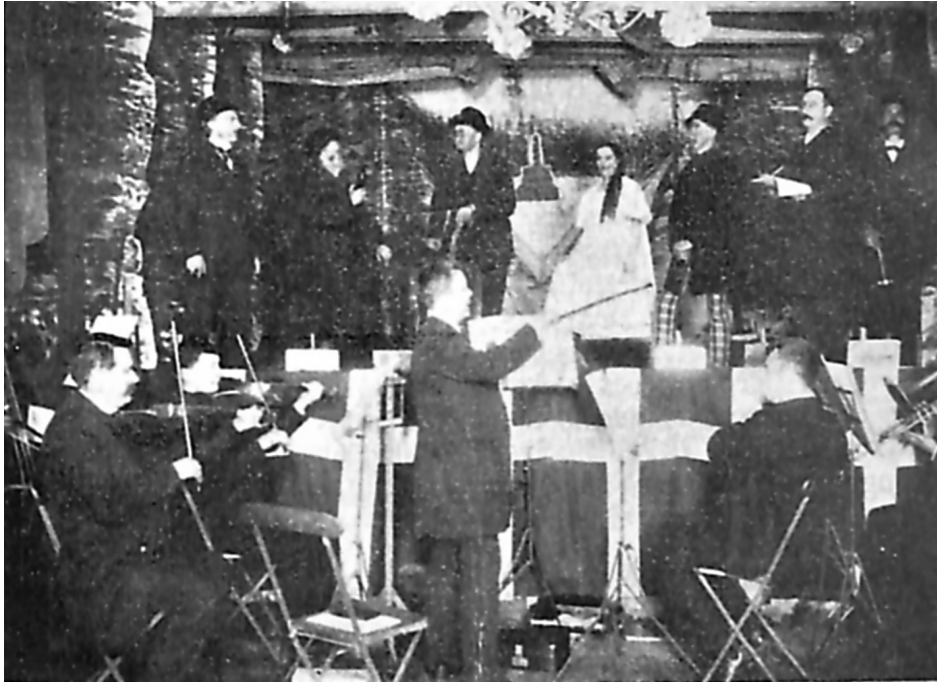
Ildebranden hos Lorentzen gav forresten anledning til en af de mest »oprivende« episoder i Grenaa byraads historie.

Som ældre Grenaaborgere husker, var Nytorv dengang kun halvt så stort som nu, idet Savskæreriet, Lorentzens privatbolig og 2 små beboelseshuse lå på den grund som udgør torvets vestlige halvdel. Kort efter branden var der et flertal indenfor byrådet, som ønskede at købe brandtomten, lægge den og de øvrige smågrunde til Nytorv, der dengang altså var meget smalt og af et ganske »landligt« udseende, og så planere og makadamisere hele torvet.

Lorentzen og de øvrige ejere skulle så have en vis erstatning i penge, Lorentzen 600 kr., enkefru Tolbo 800 kr. og smed Thomsen 500 kr. Desuden var det underforstået, at Lorentzen skulle have anvist en anden byggegrund imellem »Bag Byen« og Grønlandstien, lige vest for det nuværende Missionshus.

Ved byrådsmødet den 5. november 1895 stilledc hotelejer Knudsen, senatoren, som folkevittigheden kaldte ham, forslag om at disse beløb bevilgedes. 6 medlemmer stemte for, nemlig A. Bilde, redaktør Færch, Johs. Jørgensen, P. Mikkelsen, kantor Petersen og Knudsen selv. Imod stemte 4 medlemmer: Borgmester Rothe, Hoffmeyer, Neess og slagter Krogh.

Forslaget var altså vedtaget til stor fortrydelse for alle 4 modstandere. Men nu kommer efterspillet. Knudsen havde i forslaget glemt at

Scenebillede fra fastelavnsrevyen i 1896 eller »Mødet i Benzon Skov«.
 Personerne fra venstre: Sadelmager Greve, Zebitz, J. Petersen, frk. A. Jensen, Bogbinder Jacobsen, Tornøe (Sufflør), Friis Mikkelsen (alt muligmand).

indføre, at Lorentzen foruden pengebeløbet desuden i ertatning skulle have en anden byggegrund. Denne selvfølgelige bestemmelse ville de 6 så have indført, og Færch stillede forslag om en tilføjelse i det oprindelige forslag, sigtende dertil. Men borgmester Rothe nægtede pure at sætte dette under afstemning. - Almindelig bevægelse. Så rejste Færch sig, og under formandens vedholdende ringen med klokken udtalte han: Da det ser ud til, at Byraadet skal prostituere, vil jeg foreslaa de Herrer, der have stemt sammen med mig, at vi forlade Mødet«.

Og som efter en snor rejste de 6 sig og forlod mødet.

En sag, der i de samme dage bevægede sindene, var, at magistraten, d.v.s. byfoged Rothe, til embedet som kgl. vejer og måler havde indstillet kæmner Kruse, medens hele byrådet ønskede gamle skrædder Lyngby, der sad smaat i det, og hvem byen var en tak skyldig for hans mange-årige arbejde i det offentlige tjeneste. Under sagens behandling havde navnlig kantor Petersen og borgmesteren vekslet meget skarpe replikker. Senere kom det saa til et forlig, og Lyngby blev vejer og måler. Enkelthederne i sagen ville det føre for vidt at gengive her.

I næste års revy var der 2 viser derom. Den ene var på samme me-

lodi som Henriques' dengang så kendte københavnerise og begyndte med de samme ord som denne.

Den anden var på en endnu mere kendt melodi, nemlig »Højt paa en Gren en Krage sad«.

Hil dig, du brave Borger.

Mel.: I Lille Kongens Gade.

Hil dig, du brave Borger,

du gæve Søn af Grenaa By,

aaja, aaja, aaia og sing salia.

Din Havn har voldt dig Sorger,

dit Byraad næsten Verdensry,

aaja, aaja, aaja og sing salia.

Men naar det kneb, du sagde selv,

 hvor Skabet skulde staa,

som den Gang Neess han laa

og spekulered' paa

at bygge dig et Gasværk, se det fik

 du »Næset« a',

hvorfor sku' din oplyste By vel

 Gasværk ha'?

Da man om Vej'ren skændtes,

og Degnen blev til Døren vist,

aaja - -

da Ben for Nytorv spændtes,

og Blomberg han blev Journalist,

aaja - -

da kneb det, men det klared' sig,
og nu det »Rotheri«
aldeles er forbi,
paa Lyngby blev Forlig.
Selv Kantoren saa gladelig nu til
Hr. Rothe ser
og bruger ingen uforskammet
Tone mer.

Du har jo en Plantage,
den er saa lun og hyggelig,
aaja - -
mod Venstrefolks Menage
den skærmet bli'r betryggelig,
aaja - -
Nu planter Knudsen Træer, men
gi'r først de gamle Knæk,
han rydder rent dem væk
og laver Gennemtræk.
Men skidt, om ogsaa hele Plat-de-
menagen slaas ihjel,
vor Kærlighed Senatoren har
alligevel.

Nytorvsvisen.

Højt paa en Gren vort Byraad sad,
Sem sela dem barn ba sela du sela dem,
fra Mødet fulgtes alle glad
ad.

Saa kom en hæsliq Ildebrand,
Sem sela dem -
som gjorde, at ej enes man
kan.

Nytorv udvides eller ej,
Sem sela dem -
det Spørgsmaal frem nu trængte sig
Vej.

Nogle var for og andre mod,
Sem sela dem -
Mod Sagen Krogh sit Hjerteblod
lod.

Flertallet slutted' sig til Færch,
Sem sela dem -
Enighed, ved De, gør et Værk
stærk.

Stor Obstruktion har Sagen voldt,
Sem sela dem -
Seks jolled' a', men Krog sig stolt
holdt.
Valen var hans, men Slaget tabt,
Sem sela dem -
til Krog(h)vej er vort Byraad knapt
skabt.

Fra gammel tid havde afløbet fra Lillegades og Storegades rendestene været gennem en grøft, som gik gennem anlæget ned til åen. Den fulgte nøjagtig den linie, som er angivet af den nuværende »Bøgeallè«, hvis træække just er plantet ved »Muddergrøftens« sider. Da grøften i 90'erne blev udtørret og erstattet med en kloak, optrådte i revyen »Konen fra Muddergrøften« og sang en vise.

Konen fra Muddergrøften.

De maa fra Eventyret vide,
at jeg i Muddergrøften bor,
jeg kan aldeles ikke lide
enhver, som ikke paa mig tror.
At jeg er født Københavnerinde,
De vist ved første Øjekast saa.
I: Mit Fødested maatte forlængst forsvinde,
det var den dejlige Rosenaa. :I

Tidlig jeg misted min Mand desværre,
Manden var køn, men gru'lig dorsk,
altid jeg maatte nu selv være Herre,
for han var li' saa dum som en Torsk.
Da de saa dækked' Rosenaaen,
vilde han os for Muren fri,
I: men han kløved' derpaa sin Pande,
nu er jeg atter et godt Parti. :I

Endelig skal anføres nogle enkelte af »Syl«versene. Da Zebitz første gang havde rollen, altså i slutningen af 80'erne, lød det første vers således:

Mel.: Sikken voldsom Trængsel og Alarm.

Gamle Syl er endnu ej kreper't,
nej, den Tro, den er sku rent forkert.
Ej saa hastig bliver man kaput,
thi solid det er den gamle Sut.
Folk de siger nok, at jeg har Pip,
for paa »Lærken« ej jeg kan gi' Slip,
men de kan da tro, jeg nok har ser,
I: hvad der i det sidste Aar er sket. :I

En dame i Grenaa havde ved flere gode borgeres fælles hjælp fået tvillinger.

Derom hed det:

Alt skal laves nu i Fællesskab,
det gi'r største Fordel, mindste Tab.
Bondekonen er for Mælken fri,
den gaar nu til Andelsmejeri.
Nogle driver det jo til saagar,
at de ogsaa Andelskoner har,
andre, sikke' nær'gt Rak det er,
I: fabrikkerer Børn paa Aktier. :I

I anledning af, at Meiniches enke havde mistet renovationen og derfor havde ophævet og tilkastet sin losseplads ude ved Randers Landevej, tæt ved byens anlæg, lød et par linier i et af versene:

I Plantagen kan man atter frisk Luft trække,
Madam Melniche har kastet Graven til.
Baneuret vil ej mere os forskrække,
thi med Kirkeuret smukt det følges vil.
Marken bugne skal som i de gode Dage,
over Smør- og Kornpris skal man ikke klage.
Med Agrarerne vi slutter Venskab atter,
vi vil ogsaa være Fri for Skatter.

Revyerne varede som regel en Timestid. De var altså ikke til strækkelige til alene at udfylde en aften. En undtagelse dannede dog fastelavnssrevyem 1898, der er den bedst komponerede og fyldigske af alle Fausbølls revyer. Det er tillige den eneste, hvis sange er trykt. De øvrige er refereret efter hukommelsen eller efter Zebitz's og enkelte andre ældre borgeres gengivelse.

Året før havde Grenaa efter mange og lange forhandlinger og anstrengelser fået anlagt et gasværk. Det var jo en begivenhed af rang. Revyens undertitel var da også »Grenaa ved Petroleum og Gas«. Hovedpersonen (Zebitz) foretager en længere udenlandsrejse, og da han i 2. akt kommer tilbage, er imens gasværket blevet bygget, og gassen stråler fra den historiske tre armede kandelaber, som stod på Torvet ud for det gamle apotek.

Den første sang er afskedsangen, da han forlader byen. Sau, Hygom og Friis, som nævnes deri, var byens ikke altid velsete opkrævere af foreningskontingenter, skatter o.s.v.

Sang nr. 2, der jo i væsentlige dele er kopieret efter en kendt københavnsk revyvis, hentyder til de generende trafikforhold, der havde været i anledning af gasrørernes nedlægning i gaderne.

Nr. 3 var lagt i munden på en figur, der skulle forestille en organiseret vaskekone. Det var just i de år, at der var dannet en fagforening og opstillet en bestemt takst, noget som havde vakt stor opsigt. Blomberg som nævnes i sangen, var Socialdemokratiets daværende førstemand her i byen. Vendingen om Asylet sigter til »Konemøderne«, som afholdtes dér en aften om ugen, og hvor ubemidlede kvinder kunne få brugt tøj til omsyning og i tilgift dertil en kop kaffe og fornøjelig underholdning.

Af nr. 4 anføres kun 2 vers. Det ene sigter til at det nye store kloak-anlæg til en begyndelse ikke fungerede helt godt, og det andet til, at befolkningen med rette var noget forbavset over, at banen foreløbig ikke ønskede at få gas indlagt.

Nr. 5 blev sunget af en »Telefondame« og hentydede til, at Apoteker Hoffmeyer, der havde været den energiske forkæmper for telefonvæsenet blev i byen og var telefonselskabets direktør, havde arbejdet

på en sammenslutning af de jydsk telefonelskaber. Han blev forresten få år senere administrerende direktør for hele sammenslutningen og tog bolig i Aarhus.

Nr. 6 blev sunget af blikkenslager Mortensen, der var maskeret som cirkusdirektør Glauert. Denne kom i 80'erne og 90'erne ofte på besøg i Grenaa, med sit selskab og gav forestillinger. Men det var gået tilbage for ham, og en vinter boede han fast her i byen og ernærede sig kummerlig ved velynderes hjælp. Han drak flittigt og var flere gange i konflikt med politiet. Bl.a. havde han engang, da han ikke kunne få tilladelse til at benytte Nytorv til forestilling, slået telt op ude ved Søndre Mølle hvor han gav »gratis forestilling«, naturligvis med den underforståede tanke, at publikum så bagefter »frivilligt« ville betænke ham. Men forestillingen blev afbrudt af politiet. Glauert flygtede, men blev senere anholdt i Hammelev.

»Ein Mann, som nok rofer med Sild« refererer sig til en ikke velanskrevet fiskehandler »Silde-Lars« af svensk fødsel, der i de samme dage var sat fast formedelst et lille mellemværende med politiet.

Nr. 7 blev sunget af en ung pige og hentydede til, at Christopher Vogel, der oprindeligt havde været en skrap modstander af tanken om et gasværk, senere selv tog den moderne belysning flittigt i brug.

Nr. 8 hentydede ligesom nr. 2 til de i så lang tid opbrækkede gader.

Nr. 9. Benzons mindstøtte var blevet nedbrudt og delvis sønderlået af ildesindede personer. Man mente, at det havde politiske motiver, og at det skyldtes nogle socialdemokrater i Grenaa, der havde udtrykt foragt over, at beboerne havde rejst stenen. Ved den omstyrte støtte lå et brev, skrevet med »Spejlskrift« hvori udtaltes, at denne støtte ikke skulle komme til at stå i fred, hvis den atter rejstes. Skrifeksperten Johs. Marer erklærede, at det var Blombergs skrift, og Blom-

Frk. Alexandra Jensen.

berg kom derfor en tid i arrest. Sagen blev vist nok aldrig helt oplyst.

Endelig er nr. 10, slutningssangen, en ren skønsang til Grenaa's pris, der viser Fausbøll fra den mere »poetiske« side.

Her følger så sangene, idet det bemærkes, at numrerne ikke helt svarer til hæftets, idet en enkelt, ikke særlig værdifuld sang er udeladt.

Nr. 1.

Mil.: Dansk Udvandrerensang.

Du By, som har baaret min Vugge en Gang
og fostret mig ømt ved Dit Bryst,
og hvor jeg har lyttet til Vægternes Sang,
der stilled' min barnlige Røst,
hvor Carlsen omtrent
med Kunstnertalent
rør' Trommen, saa Folk lytter spændt -
fra Dig skal jeg skilles, ak I skilles gør ondt,
men Rejseliv er jo saa sundt
Farvel, Farvel, Farvel, O! Du kære By, Farvel!

Petroleumslygterne, var I end faa,
Man kendte Jer alle derpaa;
om Natten var aldrig saa sort eller graa,
i sortere Mørke I laa.
En køn Røg der var,
og Kønrøg maa har
jo Brug for, den Ting er da klar;
del bruges til Tryksværte, Nutidens Alt,
ak I nu Eders Dage er talt.

Farvel, Farvel, Farvel, kære Lygtemænd, Farvel!

Vort Rendestensvand, lig en uvoren Tøs,
har voldet os mangel Malør.
Om Som'ren det lugled', om Vinteren det frøs,
og Mulkter vi fik i Dusør;
men nu har vi Klo
ak, blot den er go' -
i Sommer den stinked', min Tro -
dog jeg er tilfreds, maa jeg blot være fri
for at slikke min Næse deri.
Farvel, Farvel, Farvel, O! vort Rosenvand, Farvel!

De Sprøjter, jeg nylig ved Mønstringen saa,
og Byens Aviser, o Ve!
selv »Risten« og »Glæsborg Kro« tænker jeg paa,
ak! længe jeg ej Jer skal se.
Sau, Hygum og Friis,
som støt aarevis
har arbejdet paa mit Forlis,
pin dobbelt de Andre, mens jeg rejser bort -
ak! Skilsmissem bli'r kun saa kort.
Farvel, Farvel, Farvel, O! Du kære By, Farvel!

Farvel, kære Venner, til En og En hver,
paa Rejsen I bli'r mig et Savn;
jeg elsker kun Et, men har Alle saa kær
fra Baunhøj og til Fastelavn,

fra Øvrighed til
det laveste Spil
i L'hombre og Whist, som De vil;
men bli'r jeg Cadille paa Rejsen, min Ven,
straks stævner jeg hjemad igen.
Farvel, Farvel, Farvel, O! for sidste Gang Farvel!

Nr. 2.

Mel.: Frederik, er Du oppe.
Det er dog no'n væm'lige Gader,
vi har haft nu fra i Fjor;
jeg er nemlig afgjort Hader
af at kravle om paa Jord.
Skønt jeg søgte Kontenancen
at bevare, det ej hjalp,
og naar jeg har tabt Balancen,
synger straks hver Hvalp;
Aa! Frederik, er du oppe?
Frederik, hop nu op,
Æh Hurræ for Frederiks Mo'r,
hop op, du søde Nor.

Vil jeg med min Kone vandre
hen ad Gaden Arm i Arm,
maa jeg stadig Trit forandre,
hvad mig volder megen Harm.
Naar, skønt ædru - det forstaar sig -
dog jeg slingrer som en fuld,

siger Mutter altid, naar jeg
sidder i et Hul:
Aa! Frederik o.s.v.

Tænk I til Benzon ville jeg køre
Mutter og de Smaa, men paa Dril
Mutter ej mit Raad vil høre,
hun ad Gaden køre vil.
Galt det gik, bekende maa jeg,
Lillegade er jo lang,
Vognen hopped' - - Bums! der laa jeg,
mens de andre sang
Aa! Frederik o.s.v.

Syv Spaserstokke jeg brækked,
Tak, at ej det var mine Ben,
Mutters Parasol den knækked,
men det var en gammel en.
Tre Galoscher tilsat har jeg,
nu med en jeg nøjes maa;
ganske let jeg det dog ta'r mig,
naar ej Store, Smaa
sang: Frederik o.s.v.

Nr. 3.

Mel.: Hiv nu Anker og giv Agt.

(Af »Gutter ombord«).

Det er næppe tit nok sagt:
for vi Damers stille Magt
alle Herrerne bør ta' sig lidt i Agt.
Vi har Næver vel paa Skaf,
men vor allerstørste Kraft
har fra Arilds Tid i Munden dog vi haft.
Derfor: Skælv! skælv! skælv! I gode Herrer,
er I ej med os i Pagt,
vi har nu det dertil bragt:
Vi er ej Jer underlagt,
vi har osse stundom no'et, vi ska' ha' sagt.

Hedder det: »Hør, Madam Brask!
kan jer faa Dem til lidt Vask«?
Naa, saa svarer jeg, begravelig lidt rask:
»Ja, fra Seks til Seks og mit
Honorar er ikkun lidt,
kun 2 Kroner, Kost til Børn og Manden frit«.
Men naar undertiden fru'en s'er:
»Nej, nu gaar De lidt for vidt«,
svarer jeg: »Storborgerskidt!
som af Skam har Ho'det bidt,
tror De, Mand og Børn har ingen Appetit«!

Tro nu inte, jeg er gal,

nej, men jeg er Social
Demokrat, og Sabroe er vor General,
for han er nu saa charmant,
og han skriver saa pikant,
og Hr Blommenberg, det er hans Adjutant.
Tænk! hver femte Juni bær' jeg Fanen
for vor kække Batalion
Strunk og fin gaar hver Person,
foran mig gaar vor Patron,
men i Regnvejr bli'r det tit Prostitution.

Fatter er et sølle Nols,
han er født et Sted paa Mols,
og han bli'r nu aldrig andet end et Fjols;
Børnene endnu er smaa
og kan i Asylet gaa,
og ssa er jeg selv for Resten ovenpaa.
I Asylet, tænk Dem, faar vi Lapper
til det gamle Tøj, vi har,
Brød og Kaffe, inte bar,
og en Kaffepassiar,
og den sidste er saa umanerlig rar.

Jeg ska' s'ie Dig, min Ven:
Stemmeret, som vore Mænd,
er det Maal, hvormod vi Damer stiler hen.
Kvinden som er Mandens Sjæl,
bør ej trædes under Hæl;

vi vil vælge! Ja, vi helst vil vælges sel'!
Naar min Mand mod slige Ønsker mukker,
gi'r jeg bare ham lidt Dask.
Er jeg som'tid' end lidt rask,
om end inte just til Vask,
uden Bram er jeg dog altid Madam Brask.

Nr. 4.

Mel: Guldvisen, af Galeotte & Sophander.

Vor Kloak jeg højt vil prise;
den er mere værd end Guld,
for nu kan saa let vi komme a' med Vandet.
Men til Trods for alle Vise,
naar Kloaken ej er fuld,
saa løber Vandet, tænk Dem I ind i Landet.
Derfor Somme paastaa skal,
at Kloaken ej har Fald,
medens Andre siger: »Nej,
men det gaar den gale Vej«,
(tales)
ja!
men jeg stoler paa Jens Lystrup, galt han nivellerer ej,
(tales)
og i værste Fald kan vi jo lægge Kloaken
om. Det koster ganske vist Mønt, men
saa tjenes der da
lidt Guld paa de passende Steder,
ganske lidt, men paa passende Steder.

Se at Banen ej fik Gas, kan
vi ej faa i Ho'derne,
men det maa vi derfor dog ej gøre Grin a',
nej, for Tegner har bevist han
dog er med paa Noderne,
næsten li'saa fuldt som Kejseren af Kina.
Selv et fjerde Tog jeg spaar,
at vi nok med Tiden faar
om et andet Hundred' Aar,
hvis ej Tegner før forgaar;
(tales)
ja,
men for slige Katastrofer ej en Gang en Tegner raa'r,
(tales)
men derimod nok for at sam'e
os lidt Guld paa de passende Steder,
dygtig Guld paa de passende Steder.

Nr. 5.

Mel.: Det ta'r man s'gu ikke fejl i. (Af »Sozodont«).

Det ta'r man s'gu ikke fejl i:
Selv »Gottes Segen bei Cohen«
er ikke halvt saa dejlig
som en Aktitelefon.
.:; Faldera, Hurra, Hurra!
for Nordamerika,
for der er Bell og Edison og Telefonen kommen fra. .:;

Et Telefonnæt var udspændt
i Jylland saa excellent;
og Telefondirektør omtrent
var hveranden Abonnent,
.:; faldera, Hurra, Hurra!
det ku' ingen jo leve a',
og selv om man ikke som Greve kan leve,
man Levebrød dog maa ha'. .:;

Men Situationens Herre,
en Mand af et Kærnestof,
ja, han var egentlig meget værre,
for han var noget med - »Hof«.
.:; Faldera, Hurra, Hurra!
vil I høre, Børn, hvad han sa':
»De enkelte Dele maa vorde et Hele paa
Aktier, saa bli'er det bra'«. .:;

Det nordlige Jylland han samled';
dog voldte det meget Besvær.
Mod Wullf i del Søndre han op dog ej hamled',
for »Wolfen so fressig« er:
.:; Faldera, Hurra, Hurra!
det gjorde ham Brøk nok endda,
og Telefondirektionen derfor Apotheker priser vil ha'. .:;

Den tænkte: »I Jylland vi raader«
(det var nu i Halvdelen blot),

»Vi selv vil bestemme de Priser, som baader os alle, vi kender dem godt«
.: Faldera, Hurra, Hurra!
»vi købte Jer dyrt, og endda i Stedet for højere Takster I mener, vi før sku slaa Halvdelen a'«. .:.

Alt blev ved det Gamle til Slut da;
nu hedder det Dagen saa lang;
»Hallo I Er der No'n? Er det Petersen? hva'!
Hvadbeha'r? Sig det nok en Gang«.
.: Faldera, Hurra, Hurra!
»Forstod De da ej, hvad jeg sa'?
Hvadbeha'r? Sa' De Fæ? Naa de talte om
Træ, tak, færdig! nu ringer jeg a'. .:.

Nr. 6.

*Mel.: Frit efter »Md. Angola Datter«
og en svensk Folkevis.*

Europa ich po Professionen, verstehen sie?
har pløjet po Kryds und po Langs, Parol!
Doch blandt alle Byr, hvor ich vohnen, versteh mi'h!
mir Grenaa war doch ersten Rangs, ja wohl!
Hier lebte ich als Graf, ma foj,
kerte, tænk Dem, see' min Møj,
trink mich mangan Chrlich Rus,
gæsted flittigt Koppels Hus.

Scenebillede fra fastelavnsrevyen 1898 eller »Grenaa ved Petroleum og Gas«. Personerne er fra venstre: Spangsted (Sufflør), S. Scheel, Frk. A. Jensen, J. Sørensens, frk. A. Homburg, blikkenslager Mortensen, frk. E. Udsen, Zebitz, frk. S. Homburg, P. Jørgensen, frk. A. Udsen.

Tænk, ved sindre Mühle ich spielte, veratehen sie ?
für Publikum gratis allein, Parol!
Da nach mich Betjentene ilte, versteh' mi'h!
als Ritter var ich dem für fein, jawohl!
Mens in Hammelef in Ruh
ein Pfannkucken oder thu
sorglos ich sad mittels i,
kam verdammt Politi.

Ach, Kinden, nun hilfte kein Mukken, versteh' sie?
ein Wagen für Deren der halt, Parol!
ein guldressed Kusk sad po Bukken, vesteh' mi'h!
und Diener, der sehr mich gefällt, jawohl!
Snart in Koppels sin Hotel
war ich installieret well.
Koppel er ein herlich Mann,
nun für knap min Sopian.
Der Burgmeister mich conversierte verslehen sie?

forresten ich lebte ganz still; Parol!
ein Sang undertiden rivirte, versleh' mi'h!
ein Mann, som nok rofer mit Sild, jawohl!
I Stockholmsgatan levfer jag
så fornøjet och glad
i en Sus och i en Dus,
i en bestandig Folkerus.
Die herrliche Tage zum End gik, verstehen sie?
alt gut ist, naar Enten ist gut; Porol!
men da ich mein Rechnung til Slut fik, vereteh' mi'h!
so stivned af Schrek all mein Bluth, jawohl!
Derfor si'er ich nu minsæl!
Gott bevar's für saa'n Hotel.
Man skal lefe af Profit,
men dier tar di Skjorten mit.

Nr. 7.

Mel.: Svensk Sang.

Der sjung en Fogel paa Lindekvist.
En litan Vogel er jag forvist,
som och kan spela och Sjunga.
Och Voglen sjunger endnu i Dag
.: om Alenvarer for alle Lag,
om Frakker, Veste og Bukser. .:.

Men Voglen sjunger endnu i Dag
om Hatte, Huer for alle Lag,
om Klæde, Lærred og Sirtser.

Mens Foglen før sjung fra Lindekvist,
.: hver Telefonpæl, det ved I vist,
i Amtet rundt nu dens Sangbær. .:.

Och Voglen sjung om Petroleum,
fortalte alle, at man var dum,
ifald man stemte for Gassen.
Och Voglen singer endnu i Dag,
.: men nu dens Sang er lidt mere spag;
den gasser sel' sig ved Gassen. .:.

Nr. 8.

Mel.: Drej om ad Lille Kongensgade.

Ifjor laa altid vore Gader
jo i et syndigt Roderi,
men Politiet sligt tillader,
naar blot der er Methoder i.
At Galskab modsat er Methoder,
desværre ej vi kunde se;
vi ku' ej faa i vore Ho'der,
hvor vi sku sætte Benene.
Man brækked' Ben og Vandringsstaven,
ja tænk I selv Præsten gik i Graven,
han sa': »Drej heller' bag om Byen, der
er jo ligesaa rart,
han sa': »Drej heller' bag om Byen, der
er mindst ligesaa rart«.

En Dame, som vil Bjørson høre
og voved' til Theatret gaa,
da ej hun havde Raad at køre,
for Moster syg desværre laa -
hun spulet var og smukt kalfatret
med krøllet Haar, ny Kjole paa;
men før hun naaede til Theatret,
hun krøllet var fra Top til Taa,
og Snavset laa i tætte Rader.
Hun sa: »Fy! Føj! for Grenaa Gader,
drej heller' om ad Randers Landevej,
der er jo lige saa rart,
drej heller' om ad Randers Landevej,
du er mindst lige saa rart«.

En Mand, som sku Madammen hente,
og op ad Lillegade kom,
da ej en Maaned han ku' vente,
ad Nederstræde drejed' om;
men da han kom til Storegade,
skønt der just ikke »SPERRET« stod,
en Grenaaborger af de glade
sa': »Her det gælder Liv og Blod,
Her maa vi vente Allesammen,
men ska' De netop ha' Madammen,
drej om og kø'r ad Veggerveg til, for
der er jo lige saa rart,
drej om og kø'r ad Veggerveg til,

for der er mindst lige saa rart«.

En Hønsehund, slet ikke bister,
som paa den Vej har promenert,
hvor der er Bane for Cyklister,
af Politiet blev noter't.
En Hare kunde kaap sig klare,
den nær var bleven overkørt,
men Politiet lod den fare,
da ej Tobak den havde rørt.
Moralen er: Se til, I lyder
vort Politi, hver Gang det byder:
»Drej om ad alle andre Veje, der er jo lige saa rart
drej om ad alle andre Veje, der er mindst
lige saa rart«.

Nr. 9.

Mel.: Ein flotter Studio.

Benzons Mindestøtte
væltet laa og knust.

Politiet mødte,
men blev rent confust.

Hvad mon det detød?

Hvem mon Stenen brød?

Heldigvis det var ej Stenen, der var blød.

Men ved Stenen fandt man,
at der laa et Brev,
granske man ej dog kan,
hvem der Brevet skrev;
det var ej saa fejl;
læst ved Hjælp af Spejl,
Skriften var slet ikke som Ideen stejl

Politiet ledte,
men ej Skurken fandt,
Oehlschläger svedte,
Oehlschläger svandt;
men saa fandt det paa:
»Vi til Marer gaa;
ikkum han i Danmark Skrift forstaar sig paa«.

Marer i et Stykke
netop spillet har,
h'vor en Skurk hans Lykke
i sin Haand just har.
Maren Marer red,
og Angsten Sved
svared' han: »Om Brevet Blomberg ved Besked«.

Og i Hullet putted'
Politiet da
Blomberg paa Minuttet,
men han »nej!« dog sa';

Zebitz som »Syl«.

og nu ved man ej -
Du saa lidt som jeg -
naar vor Mindestøtte gaar den samme vej.

Nr. 10.

Mel.: Hiv nu Ank'ret, Manne.

(Af »Gutter ombord«.)

Rundt i alle Riger
er der Folk; der siger,
at vor Jord er kun en Jammerdal;
ej de Livet fatter
og dets Guldhorn skatter,
glemmer al dets Fryd for Jordens Kval.
.: Men af alle Riger dog jeg tror,
at det skønneste paa denne Jord,
hvor man Lykken vinder,
jævn Tilfredshed finder,
er det lille Danmark, hvor vi bor. :.:

Her, som Sølvbaand fagre
mellem gyldne Agre,
sladrende sig bugter Bæk og Aa;
Fuglesangen toner
smukt fra Bøgekroner,
mens de spejle sig i Søen blaa.
.: Selv paa Heden, alvorsfuld og stor
Lærkens Triller juble disse Ord:
»Er end gold min Hede,

hyggeligste Rede
er dog lille Danmark, hvor jeg bor«. .:.

Ikke højt vi stiler,
dog, mens Tiden stiler,
søger vi med den at holde Skridt.
Er vort Arbejd' Aandens,
eller er det Haandens,
hver af bedste Evne dog har stridt.
.:; Borger, Bonde vi har samme Mo'r
alle vi til Dannebrog svor;
og i Striden alle
glade vil vi falde
for det lille Danmark, hvor vi bor. .:.

»Grenaa ved Petroleum og Gas« var den sidste egentlige revy, Fausbøll skrev. Samme år overtog han boghandelen efter fru Lunds død og fik således nok at tænke på.

Året efter giftede han sig, var allerede dengang en meget svag mand, og 5. juli 1901 afgik han ved døden.

Den periode, som Fausbølls lokale revyer og sange strækker sig over, og for hvilken der er grund til at mindes ham, er altså 90'erne i forrige århundrede.

Informationen er hentet fra Wikipedia.
Kildehenvisninger foreligger sammesteds.
https://da.wikipedia.org/wiki/Carl_Svenstrup

Carl Svenstrup født 23. januar 1881 i Grenaa, død 17. februar 1964 i Grenaa, var bibliotekar, som blev modtager af Dannebrogordenen i 1947. Han er bedst kendt for sit mangeårige arbejde med Grenaa byhistorie.

Svenstrup blev født ind i en skomager familie i Østergade i Grenaa. Han gik ud af Grenaa private Realskole som 14-årig for at komme i lære som skomager. Efter læreårene drog han på valsen bl.a. i Tyskland, men vendte hjem for at læse til lærer. I 1906 blev han færdig som lærer fra Blaagaards Semnarium og vendte tilbage til Grenaa som lærer ved sin gamle realskole.

I forbindelse med 1. verdenskrig blev den daværende bibliotekar ved Grenaa Bibliotek indkaldt og Carl Svenstrup overtog arbejdet som bibliotekar. I 1947 blev han Ridder af Dannebrog og stoppede som lærer for udelukkende at hellige sig biblioteket og »Grenaa Bys Historie«, som han var påbegyndt udgivelsen af i 1933. Byhistorien har fyldt meget i Svenstrups liv, den udkom i perioden 1933-1957 og et komplet sæt indeholder 2.793 sider. Efter næsten 25 års arbejde var »Grenaa Bys Historie« færdig.

Grenaa Købstad bekostede i 1951 et maleri af Svenstrup, der er ophængt på rådhuset i Grenaa. I november 1954 fratrådte han som bibliotekar og i 1958 blev han æresborger i Grenaa. Svenstrup var gift to gange og overlevede begge hustruer, fik to drenge, var aktiv vinterbader og ivrig amatør fotograf. Han døde den 17. februar 1964 på De gamles Hjem, Lillegade 48 i Grenaa.